

ANH DO

*DE
MYTISKE
HELTE*

*DEN GYLDNE
ENHJØRNING*

ILLUSTRERET AF CHRIS WAHL
PÅ DANSK VED METTE STEPNIKA

★ ★
Alvilda
★

Til Summer, Leon, Luc og Xavier. I er mine helte.

Anh

Til Ella, Alyssa og Sienna. Mine inspirerende
niecer og frygtløse læsere.

Chris

DE MYTISKE HELTE 1: DEN GYLDNE ENHJØRNING

er oversat fra engelsk efter

RISE OF THE MYTHIX: GOLDEN UNICORN

Først udgivet af Allen & Unwin

Tekst © 2019 by Anh Do

Illustrationer © 2019 by Chris Wahl

All rights reserved

Published by arrangement with Writers House, New York
and Ia Atterholm Agency, Sweden.

Dansk udgave: © 2021 Forlaget Alvilda, København

Dansk tekst: Mette Stepnicka

Redaktion: Iben Falden

Logo og omslagsprincip: Marlene Diemar/Imperiet

Grafisk tilrettelægning: Birgitte Bager

1. udgave, 1. oplag

Trykt 2021 af GPS Group i Slovenien

ISBN 978-87-415-1704-9

www.alvilda.dk

INDHOLD

1.	Bægeret og ringen	1
2.	Kelly Swift	22
3.	LifeScape	32
4.	Profetier og varsler	43
5.	Hvepse	58
6.	Dystre tanker	74
7.	Forvandling	85
8.	Et øjeblik	97
9.	Tøj og småpenge	114
10.	Gode venner	138
11.	Den, der søger forsvundne ting	149
12.	Væksthuset	164
13.	Den Gyldne Enhjørning	178
14.	Oldgræsk	211

1

BÆGERET OG RINGEN

William James, også kendt som Sjælesamlere, sad på en af sine mange troner på et af sine mange slotte og nippede af et guldbæger. Det krystalklare vand, der rislede gennem hans hals og sivede ud i hans blod, fik en velkendt varme til at brede sig i hele hans krop. Han følte sig veltilpas og stærk og nød dette øjeblikks ro.

Det varede ikke ret længe.

Siden barnsben havde han lidt af blodmangel, astma og en række andre dårligheder, og hver gang han blev mindet om dem, dalede hans humør adskillige grader. Han ville ønske, han kunne slippe af med dem én gang for alle frem for at undertrykke

dem med sit daglige ritual. Hver dosis virkede kun kortvarigt, så meldte lidelserne sig igen.

William var både magtfuld og velhavende, og alligevel var han ikke i stand til at undertvinge sin egen krop.

Han lod fingerspidsen glide hen over kanten af bægeret. Han kunne stadig huske, første gang han

havde holdt det i sin hånd, mens sandet løb ud af det og blandede sig med ørkenvinden. Gyldent sand fra et gyldent bæger. De mange milliarder, han havde spenderet på verdens største skattejagt, havde omsider tjent sig ind. Han kunne stadig ikke helt tro sit eget held.

Han havde fundet ... den hellige gral.

Der havde også været en uventet genstand i arken – en vidunderlig overraskelse. William bankede den let mod gralen, *klik, klik, klik*, et stykke mørkt jern snoede sig som en slange omkring hans langfinger.

Lucifers ring. Han havde øjeblikkeligt fornemmet dens kraft, mærket den hviske til hans sjæl. Hans første handling havde været at feje den gennem luften og fremtrylle et par kæmpemæssige tigre af det bølgende sand. Han havde slået en høj latter op, da de sprang omkring, mens hans arbejdere forfærdede så til.

Det morede William at tænke på, at disse artefakter fra himmel og helvede nu begge befandt sig her, og at deres kræfter blev forenet som i trods mod deres skabere. De havde været hans gode venner gennem to årtier – og mere trofaste end mennesker, der kom og gik. Deres mystiske kræfter havde hjulpet ham med at tage magten i Nordriget. Nu var hans herredømme fuldkomment.

Men han kunne alligevel ikke lade være med at

spekulere på, om der lå flere utrolige ting gemt under jordens overflade?

Det *måtte* der gøre.

Han ville pløje det hele op om nødvendigt. Hver eneste lille græstot. En sand samler stillede sig aldrig tilfreds.

“Chefarkæologen er her,” bekendtgjorde en af slottets vagter hende fra porthvælvingen.

Det irriterede William at blive forstyrret i sine grublerier, men da han så Stanley Solomon træde ind i tronsalen med en transportkasse i hænderne, slikkede han sig forventningsfuldt om munden.

“Nå, Stanley. Er du tilbage fra et af dine støvede eventyr?”

“Fra Athen, Deres Majestæt.” Stanley skubbede sine halvbriller længere op på næsen. Han var 65 år gammel, men hans hår var stadig kraftigt, blond og krøllet. Han var solbrændt efter sine mange rejser til udgravninger, og furerne i hans ansigt var dybe og markerede. Engang havde han været en stolt mand – men det var, inden William havde sat ham på plads.

“Vi har gennemført Pantinos’ bibliotek,” sagde Stanley og stillede kassen fra sig på et udstillingsbord. Han gav sig til at tage omhyggeligt indpakkede genstande op af kassen og lagde dem frem til nærmere granskning.

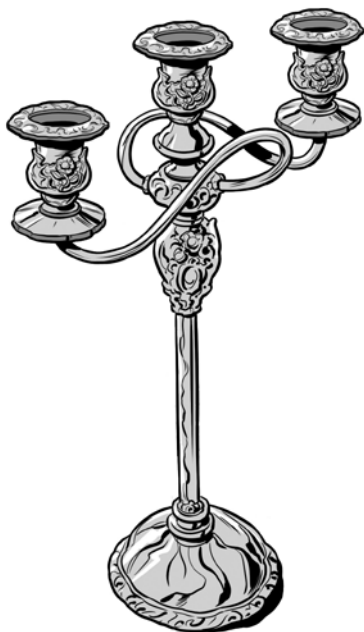
William trådte ned fra podiet. Hans skindkåbe, der var syet af huden fra verdens eneste albinonæsehorn, fejede omkring hans spinkle krop. Hans grå øjne landede på en rigt udsmykket kandelaber, en ødelagt stentavle, en vase med et billede af en rasende minotaur ...

William tog kandelaberen op og vejede den i

hånden. Han smilede. “Den kan komme til mit slot i Ganze,” sagde han. “Er der andet?”

“Udgravningen fortsætter, Deres Majestæt. Der var også et kammer med gamle skrifter, som jeg har sendt til restaurering.”

William fnøs. Han

interesserede sig ikke for bøger. Den slags havde han folk som Stanley til.

“Vil de kunne pege mig i retning af ... mere kostbare genstande?”

“Muligvis, Sjælesamler. Mange af dem er særdeles skrøbelige, så det vil tiden vise.”

Pludselig hørtes lyden af marcherende fodtrin. General Aiken, Williams mest betroede person i Nordrigets hær, trådte ind i salen flankeret af sine elitesoldater. Hun var en høj kvinde med et firskåret ansigt og brunt pagehår. Hun var iført en sort uniform, der, ligesom alle Nationalgardens uniformer, havde en gul stribe hen over brystet og et billede af en gylden gral på skulderen.

Aiken puffede en lille dreng foran sig.

“Jaså?” sagde William muntert. “Og hvad har vi så her?”

Drengen begyndte at græde.

“Vi fandt ham i landbrugszonen,” sagde Aiken. “Hans forældre havde forfalsket de billeder af ham, som de havde postet på LifeScape.”

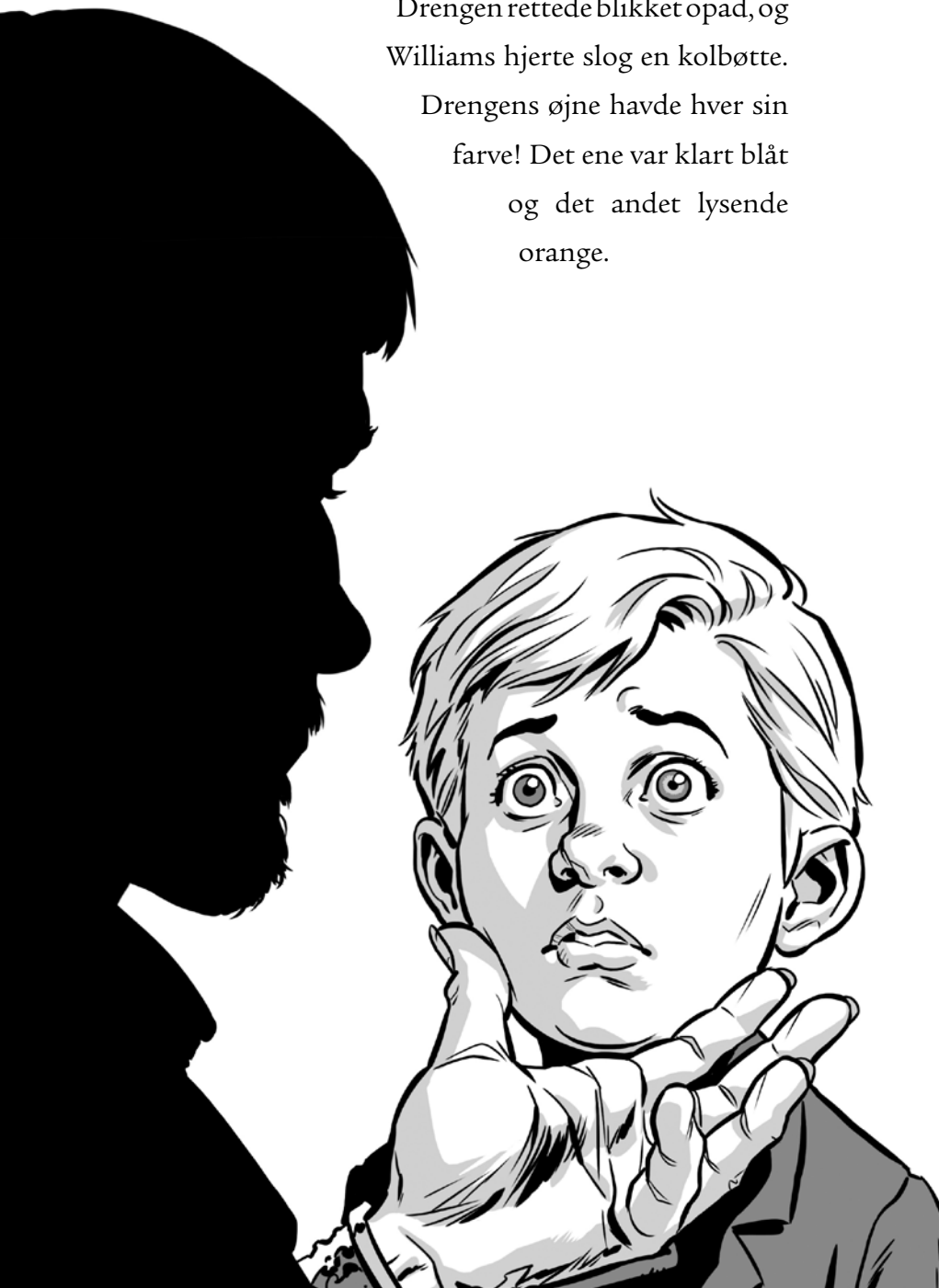
William stirrede ned på drengen. Han var lyshåret, fire-fem år gammel og stod med bøjet hoved. Han virkede ... ordinær.

“Hvad kigger jeg på her, general?”

Aiken gav drengen et spark. “Åbn øjnene, knægt. Se på Samleren.”

Drengen rettede blikket opad, og Williams hjerte slog en kolbøtte.

Drengens øjne havde hver sin farve! Det ene var klart blåt og det andet lysende orange.

“Utroligt,” sagde William. “Ganske enkelt utroligt. Godt arbejde, general Aiken.”

“Mig en fornøjelse, Deres Majestæt.”

Drengens frygt forvrængede hans ansigt på en utiltalende måde, men det kunne William rette op på.

“Der har været mange usædvanlige forekomster på det sidste,” sagde han tænkstomt. “Forskelligfarvede øjne er ikke noget nyt, men orange? Hvad mener du, Stanley?”

“Undskyld, Deres Majestæt?”

“Hvorfor forandrer verden sig så hastigt?” spurgte William. “Hvorfor er der flere og flere af disse ... unikke fund?”

Stanley indstillede blikket på uendeligt og svarede eftertænkstomt: “Hvis jeg skulle komme med et gæt, Deres Majestæt, ville jeg mene, det skyldes, at vi overalt lukker op for steder fulde af gammel magi.”

William smilede afmålt. Der var ingen bebrejdelse at spore i mandens stemme – Stanley havde sørget for at bevare en neutral tone siden den ulyksalige hændelse – men hans holdning var ikke til at tage fejl af.

“Bring mig et lærred,” hvædede William.

Han så Stanleys øjenbryn sitre en smule. Det var muligt, at chefarkæologen forsøgte at skjule det, men William kendte til hans afsky for det, der nu skulle ske.

William var ligeglad. Ja, de havde været ... venner ... engang, men det venskab var for længst forbi.

En tjener stillede forsigtigt et staffeli med et lærred ved siden af William.

“Hvad hedder du, lille ven?” spurgte William. “Jeg har brug for en titel.”

Drengen snøftede.

“Roland Hill,” sagde Aiken.

Uden et ord løftede William sin højre hånd med håndfladen rettet mod lærredet. På langfingeren glødede Lucifers ring. Han rakte venstre hånd frem mod drengen og gjorde en vinkende bevægelse, som om han lokkede noget til sig. Med et forsvandt al farve fra drengen, han udstødte et gisp og sank sammen. Aiken greb ham i kraven og holdt ham oprejst.

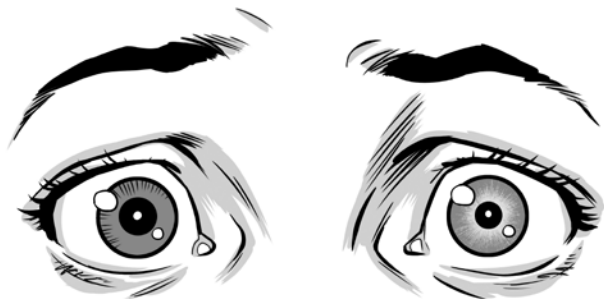
Farven bølgede gennem luften, ind i Williams venstre hånd og videre gennem kroppen, hvorefter den strømmede fra hans højre hånd og hen mod

lærredet. Der samlede den sig og begyndte at tage form. William flyttede sin lokkende hånd rundt i luften foran drengens krop, mens han fjernede hans hår, hans tøj, hans ansigt. For et øjeblik siden havde Roland været rødkindet, nu var han nærmest transparent.

“William ...” sagde Stanley.

“Stille!” snurrede William.

I løbet af få minutter var der ikke andet tilbage af drengen end to øjne, der svævede i luften og blinkede rædselsslagent.

William gemte altid det bedste til sidst.

Med en huggende bevægelse trak han øjnene til sig, så små blå og orange pletter dansede gennem luften. Han mærkede en herlig kildren, da de strømmede gennem hans krop og endte på lærredet, hvor de genfandt deres pladser i drengens ansigt.

Roland Hill stirrede på William fra lærredet, som var han blevet portrætteret i klare oliefarver af en dygtig kunstmaler. William havde justeret en smule på ham, så et stort smil nu bredte sig i et ansigt, der afspejlede barndommens uskyld.

“Hvis ikke det var for mig,” sagde William, “ville hans skønhed have været flygtig. Nu er han udødeliggjort.”

Han sukkede og sugede et øjeblik synet af Rolands fortryllende øjne til sig.

Stanley sagde ingenting, og Aiken bukkede dybt.

“Send ham til mit slot i Egedal,” sagde William. “I det galleri opbevarer jeg mine mest usædvanlige børn. Han kan hænge ved siden af den lille pige med sølvhåret.”

Et par tjenere kom ilende for at bære maleriet ud.

Williams krop sitrede. Hans seneste anskaffelse, dette utrolige fund, fik adrenalinen til at strømme gennem samtlige årer i hans krop, pirrede hans fantasi og dulmede hans havesyge.

Alligevel var følelsen – som altid – alt for kortvarig.

Udødeliggørelsen af drengen havde kun givet ham appetit på mere. På det næste fund. Den næste skat.

Sommetider spekulerede William på, om han nogensinde ville finde en genstand, der én gang for alle kunne udfylde det gnavende, gabende hul indeni, den uendelige intethed. Det tomrum, som intet maleri, intet uvurderligt artefakt, ingen magisk genstand endnu havde kunnet udfylde.

“Jeg har brug for noget større,” proklamerede William. “Gør mit privatfly klar. Vi letter om en time for at jage solopgangen.”

Han drejede om på hælen og begav sig mod sine gemakker. Ignorerede Stanleys stikkende øjne i sin ryg – den gamle mand kunne ikke stoppe ham.

Da William var kommet ud af tronsalen, satte han farten ned for at nyde synet af de udstillede genstande i nicherne, han passerede. Blandt dem var kong Midas’ handsker, Charons åre, mosplettede stentavler fra den forsvundne by Atlantis, roret fra Noas Ark ...

Det var skatte fra historiens milepæle, fra berømte sagn, og hver og en af dem fik varmen til at prikke i hans kolde hjerte.

Hvert samfund og hver kultur var overbevist om, at deres verdensopfattelse var den sande, tænkte William, og ofte blev alle andres anskuelser afvist. Men deres snæversyn og dumhed forhindrede dem i at indse en fundamental kendsgerning:

De var *alle sammen* sande.

William smilede. Det her skulle nok blive en indbringende skattejagt!

Hvad mere - *hvem* mere - ventede derude på at blive en del af hans samling?

2

KELLY SWIFT

Kelly stod ved indgangen til en mørk gyde og traf en beslutning.

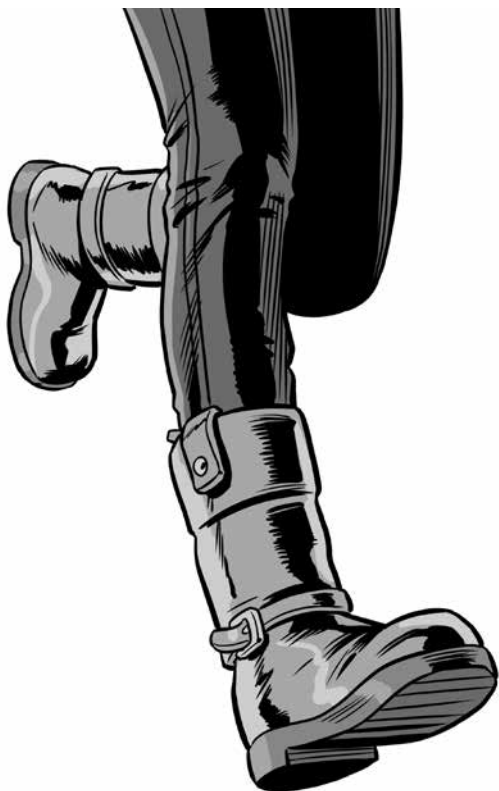
Hun kunne ikke holde det ud længere. Hun var nødt til at vide det.

Kelly havde været konkurrenceløber, inden hun droppede ud af gymnasiet, og hun havde altid været meget hurtigere end de andre elever – unaturligt hurtig. Hendes mor, Hannah, var syg af bekymring over, at nogen skulle bemærke Kellys talent og indberette det til myndighederne. Hun havde tryglet Kelly om at tabe med vilje og sidenhen om helt at lægge atletikken på hylden. Om at foregive at være helt almindelig.

Kelly havde gjort, som hendes mor havde bedt om, og gået gennem gymnasietiden uden at skille sig ud fra mængden. Nu arbejdede hun hver eftermiddag i et supermarked ved navn Clyde's og opførte sig som en hvilken som helst anden indbygger i Nordriget.

Men det blev sværere og sværere. Hver dag måtte hun undertrykke trangen til at løbe, springe, storme spontant hen ad gaden. Og lige nu føltes det, som om energien pulsede gennem hendes lægge.

Den lange, lige gyde nærmest kaldte på hende.

Turde hun mon? Hun kunne ikke se nogen overvågningskameraer på murene i nærheden. Og af en eller anden uforklarlig grund kunne hun også fornemme, at der ikke var nogen i gyden.

Energien havde brug for – krævede – at komme ud. *Hun var nødt til at løbe.*

Kelly tøvede, hun mærkede hjertet hamre af frygt.

Hun hadede sin egen forsigtighed. Hvorfor var hun bange for at realisere selv sit mindste ønske, bange for at løbe?

Svaret var naturligvis: Sjælesamleren.

Alene tanken om hans navn fik blodet til at fryse til is i hendes årer. Men hun mærkede også en anden følelse. Vrede måske? *Hvorfor skal en mand i et slot langt borte have lov til at skræmme mig?* sagde Kelly til sig selv.

Og før hun vidste af det, var hun i løb.

Affaldscontainere og skrald susede forbi hende i en tåge, idet hun sprang over et hul i asfalten og svingede sig i en brandtrappe. Luften i hendes næsebor gav sanserne signal om forhindringerne forude. Havde hun altid været *så opmærksom* på sine

omgivelser? Hun var ikke sikker. Men lige nu var hun også ligeglad.

Det gik op for hende, at hun stadig lagde bånd på sig selv, og hun satte farten yderligere op.

Adrenalinene pumpede rundt i kroppen. Hendes fodtrin dundrede mod jorden og satte ekstra skub i fremdriften, al den indestængte energi blev sluppet løs. Hendes gyldenblonde hestehale piskede fra side til side, og hun rakte hånden op, løsnede den og lod manken bølge frit.

Inderst inde vidste Kelly godt, at hun løb hurtigere, end det burde være fysisk muligt.

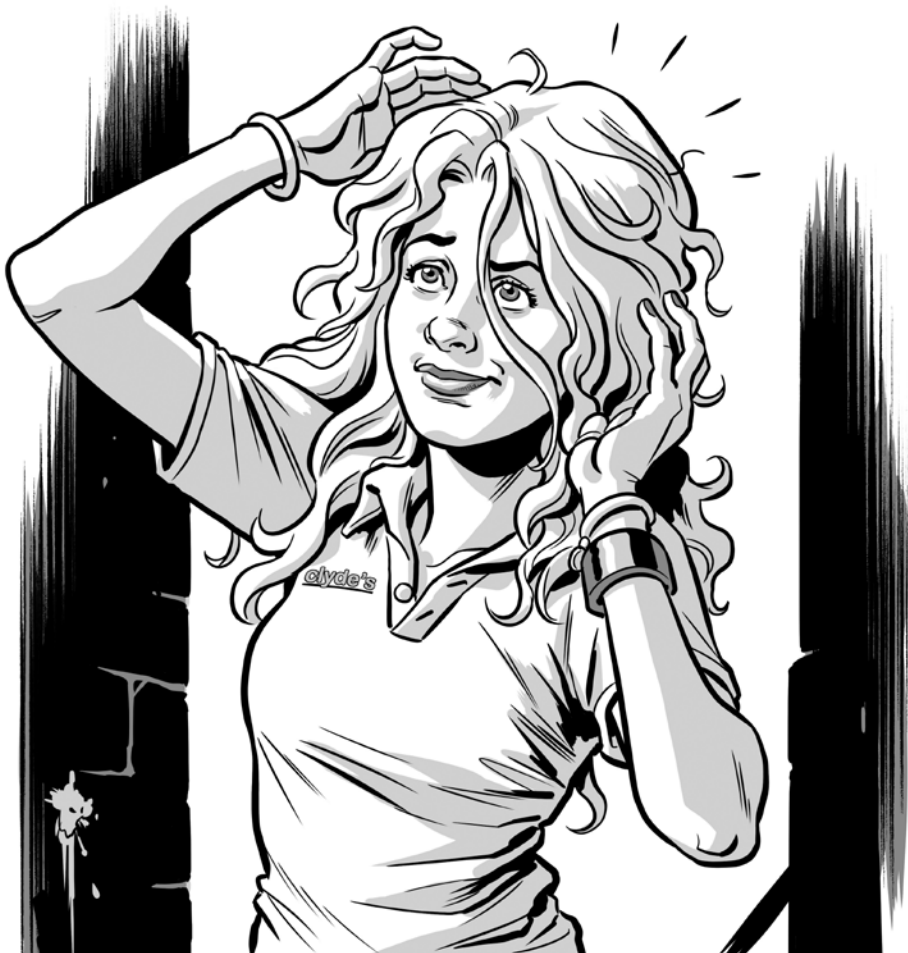

Hun følte sig *levende*. Hun lo, og da en dyngge affald susede mod hende og truede med at spærre vejen, sprang hun op på muren og *løb hen ad den*, hvorefter hun landede på jorden igen uden overhovedet at have mistet tempo.

En større vej fuld af mennesker og overvågningskameraer lurede forude. Hun huggede hælene i og snurrede omkring, hvorefter hun stormede tilbage den vej, hun var kommet.

“Wuhuuu!” råbte hun.

Så standsede hun brat op, hun var tilbage ved indgangen til gyden, pludselig frygtsom igen. Hun hev en anelse efter vejret. Om det skyldtes løbturen eller adrenalinen, vidste hun ikke.

Hvordan så hun egentlig ud? Hun mærkede på sit hår, der hang løst og uregerligt om hendes ansigt.

Hun bandede lavmælt over at have smidt hårelastikken fra sig, rodede i sine lommer og trak lettet en ny op – hun havde som regel nogle i reserve, for hendes hår var mildt sagt svært at tæmme.

Hun rettede, så godt hun kunne, på hår og tøj og tog en dyb indånding. Ude i lyset på gaden hastede folk forbi med bøjede hoveder. Ingen ville have problemer.

Kelly trådte ud fra gyden og prøvede at virke afslappet. Så blandede hun sig med mængden og begav sig hjemad.

